

Πεθαίνει η αγάπη;

/ Γενικά Θέματα / Ορθόδοξη πίστη

Κάποτε ήταν ένα μικρό αρκουδάκι. Ήταν όμορφο και πάντα χαρούμενο. Και όλοι το αγαπούσαν στο δάσος που έμενε. **Το αρκουδάκι όμως φοβόταν ένα πράγμα. Το σκοτάδι.** Δεν έμπαινε ποτέ να κοιμηθεί στη σπηλιά του. Πάντα κοιμόταν έξω. Κάτω από τα αστέρια. Χειμώνα, Καλοκαίρι. Και έτσι ήταν ευτυχισμένο. Γιατί δεν έμενε ποτέ στο σκοτάδι. Το πρωί είχε τον ήλιο να το φωτίζει και το βράδυ το φεγγάρι.

Μια μέρα, το αρκουδάκι γύρισε στο σπίτι του κλαίγοντας.

- «Τι έχεις αρκουδάκι μου και κλαις;» Το ρώτησε η μαμά του.
- «Έμαθα κάτι μαμά» Απάντησε το αρκουδάκι, συνεχίζοντας να κλαίει.
- «Τι έμαθες;» Ρώτησε ανήσυχη η μαμά.
- **«Όταν πεθάνω, θα είμαι για πάντα στο σκοτάδι! Πάντα»**
- «Αυτό είναι;»
- «Ναι»
- «Μη στεναχωριέσαι αγάπη μου. Θα αργήσει πολύ αυτή η ώρα.»
- «Κάποτε όμως θα έρθει.»
- «Όταν θα έρθει, θα είσαι πολύ πολύ μεγάλο, και δε θα φοβάσαι πια»
- «Πάντα θα φοβάμαι.»

Το αρκουδάκι, δε σταματούσε να κλαίει, και έτσι η μαμά του, του είπε....

- «Μμμ, για να δούμε τι μπορούμε να κάνουμε...Κάθε βράδυ βγαίνει το φεγγάρι και φωτίζει ολόκληρο τον ουρανό. Έτσι λοιπόν κι εσύ...θα γίνεις ένα μεγάλο και όμορφο αστέρι, και θα σε φωτίζει για πάντα το φεγγάρι. Έτσι, δε θα είσαι ποτέ στο σκοτάδι. Εε; Τι λες;»
- «Δε θέλω να γίνω αστέρι! Αν είναι να γίνω αστέρι ας μείνω για πάντα στο σκοτάδι.» Απάντησε το αρκουδάκι.
- «Και γιατί παρακαλώ;»

- «Γιατί μπορεί τα αστέρια να είναι όμορφα και να τα θαυμάζουν όλοι, αλλά είναι μόνα τους. Και εγώ δε θέλω να είμαι μόνο μου.» Είπε το αρκουδάκι και έκλαιγε ακόμη πιο δυνατά.

- **«Και τότε; Τι θα ήθελες να ήσουν;»**

- **«Κάτι που δε πεθαίνει! Οι άνθρωποι; Αυτοί πεθαίνουν μαμά;»**

- «Ναι αρκουδάκι μου. Πεθαίνουν»

- «Τα δελφίνια;»

- «Ναι αγάπη μου. Και αυτά κάποτε πεθαίνουν.»

- «Και τα πουλιά;»

- «Όλα κάποτε πεθαίνουν. Ναι. Και τα πουλιά»

Το αρκουδάκι απογοητευμένο έσκυψε το κεφάλι, και πήγε να φύγει. Αλλά με μιας το προσωπάκι του φωτίστηκε!

- «Μαμά;»

- «Τι είναι αρκουδάκι μου;»

- **«Η αγάπη; Η αγάπη πεθαίνει μαμά;»** Ρώτησε το αρκουδάκι, και μπορούσες να δεις στα ματάκια του ζωγραφισμένη την ελπίδα και την αγωνία, για το ποια θα είναι η απάντηση της μαμάς του.

- **«Όχι μωρό μου. Η αγάπη δεν πεθαίνει.»** Του απάντησε χαμογελαστή η κυρία αρκούδα.

- «Μπορώ να γίνω αγάπη μαμά; Γίνεται;»

- **«Ακόμα και όταν δε θα είμαστε στη γη, θα είναι εδώ τα λόγια μας, οι πράξεις μας, οι όρκοι μας, οι ιστορίες μας, η αγάπη μας. Γίνεται αρκουδάκι μου!! Γίνε αγάπη και θα ζήσεις για πάντα. Για πάντα....»**

Αφιερωμένο στη Dafne Bou (<http://dafnebou.blogspot.com/>) που με τα όμορφα και τόσο αληθινά λόγια της, με έκανε να το εμπνευστώ..

Ευχαριστώ πολύ!

Πηγή: hamomilaki.blogspot.gr